

Преоблечен кат търговец на добитък, апостола спира в къщата на богаташа Петко Минев в Тетевен. Бай Петко развежда своя гост из града и го запознава с тетевенските търговци и видните турци. Завежда го да разгледа и добитъка. Пазаряват се, но не се доспазаряват. На вечерта в чест на търговеца уреждат гошавка, на която се събират видни тетевенци. Като хапват и пийват, търговеца виква та изпява няколко стари народни песни. Той пъл тжй хубаво, че омаел гостите. Бай Петко виква възхитен, че, зарад хубавите песни, ще му продаде добитъка по-евтино. Тогава търговецът отваря уста и открива, каква търговия върши и защо се скита по градове и села. Отначало гостите останали като гръмнати. Но апостола говорел тжй горешо и убедително, че сам бай Петко го потупал по рамото и казал: „Имай ме за свой човек.“ А някой си дядо Лалю се просълзил и го целунал по челото. . . Още същата вечер всички гости били спечелени за народното дело.

В други град в една къща апостола говорил още по-пламенно. Слушателите му се унесли и почнали преди време да се радват на хубавия живот, който щял да настане, когато се освободи България. Тогава Левски станал, приближил се до децата на домакиня, погалил рошавите им главички и рекъл: „Тия ще видят свободата, а ние ще мрем!“

Случките в Стара-Загора и Тетевен са присъщи за живота на апостола. До последния си час той закриля клетки сиромаси, и се бори с оръжие и слово срещу народните потисници. Навсякъде преследван и всякъде посрещан, навред търсен и вред укриван, — той обикаля градове и села, вдъхва вяра у народа и основава тайни комитети, които работеха за бунт и свобода. Турците влизат в дирите му. Търсят го под шумка. Но той върши безстрашно своята работа. Смъртта го дебне на всяка крачка. Ала апостола не се бои от нея. Той знае, че трябва да умре за свящото дяло и върви смело срещу смъртта.

И тжкмо преди петдесет години предателска ръка окачи великият апостол на бесилото в София.

Той умря в борба за свобода и затова остана за винаги безсмъртен.